

Sygn. akt VII U 1251/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 czerwca 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Marcin Graczyk

Protokolant: sekr. sądowy Monika Bąk - Rokicka

po rozpoznaniu w dniu 7 czerwca 2017 r. w Warszawie

sprawy P. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w pracy

na skutek odwołania P. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 22 czerwca 2015 r. znak: (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje P. M. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od dnia 01 maja 2015 roku do dnia 30 września 2018 roku,
2. nie stwierdza odpowiedzialności organu rentowego za opóźnienie w przyznaniu świadczenia.

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. decyzją z dnia 22 czerwca 2015 r., znak: (...) odmówił P. M. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Rozstrzygnięcie decyzji organ rentowy oparł na przepisach ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (decyzja z dnia 22 czerwca 2015 r., k nienumerowana, tom IV a.r.).

W dniu 27 lipca 2015 r. P. M. złożył, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., odwołanie od powyższej decyzji. Odwołujący wskazał, że decyzja organu rentowego nie została uzasadniona, w szczególności w zakresie podstaw prawnych.

Organ rentowy wydając decyzję odmowną oparł się na orzeczeniu Komisji Lekarskiej ZUS, w którym również brak jest wskazania podstaw prawnych orzeczenia oraz jakiegokolwiek uzasadnienia. Zdaniem odwołującego dokonano błędnych ustaleń w zakresie stanu jego zdrowia, które nie znajdują potwierdzenia w rzeczywistości i w materiale sprawy, co skutkowało wydaniem błędnej decyzji rozstrzygającej o prawie do renty. Z tych względów P. M. wniósł o zmianę powyższej decyzji poprzez przyznanie mu prawa do renty. Ponadto odwołujący wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego ortopedy i traumatologa oraz biegłego z zakresu medycyny pracy (odwołanie z dnia 27 lipca 2015 r., k. 2-9 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie z dnia 17 sierpnia 2015 r., wniósł o jego oddalenie wskazując, że zaskarżona decyzja jest prawnie i faktycznie uzasadniona. W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podniósł, że odwołujący od 18 października 2014 r. pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Renta ta przysługiwała odwołującemu do 30 kwietnia 2015 r. Celem ustalenia dalszych uprawnień do renty odwołujący został skierowany na badanie do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 11 czerwca 2015 r. uznała, iż nie jest on niezdolny do pracy. Na tej podstawie decyzją z dnia 22 czerwca 2015 r., organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (odpowiedź na odwołanie z dnia 17 sierpnia 2015 r., k. 10 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołujący P. M., urodzony (...), ukończył studia na wydziale prawa i administracji Uniwersytetu (...) i legitymuje się wykształceniem wyższym magisterskim. Odwołujący ma orzeczony umiarkowany stopień niepełnosprawności, z możliwością wykonywania pracy na stanowisku przystosowanym do niepełnosprawności (orzeczenie o stopniu niepełnosprawności, dokumentacja orzeczniczo lekarska)

Dnia 23 kwietnia 2013 r. odwołujący uległ wypadkowi przy pracy, na skutek którego doznał urazu: odcinka piersiowego kręgosłupa oraz kolana lewego. Następnie odwołujący był hospitalizowany w Klinice (...) w Instytucie (...) w W..

Dnia 18 lipca 2013 r. u odwołującego wykonano endoprotezoplastykę stawu kolanowego lewego. Po endoprotezoplastyce był on leczony usprawniająco. Z powodu zrostów w czerwcu 2014 r. wykonano u niego artroskopię.

W związku z powyższym odwołujące w okresie od 23 października 2013 r. do 17 października 2014 r. pobierał świadczenie rehabilitacyjne.

Dnia 17 września 2014 r. odwołujący złożył wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy. Do powyższego wniosku odwołujący dołączył kwestionariusz dotyczący okresów składkowych i nieskładkowych wraz z dokumentacją potwierdzającą te okresy. Złożenie wniosku zainicjowało postępowanie administracyjne przed ZUS. W toku postępowania wyjaśniającego, odwołujący został skierowany na badanie lekarskie przez Lekarza Orzecznika ZUS, który orzeczeniem wydanym w dniu 21 października 2014 r. stwierdził, że odwołujący jest częściowo niezdolny do pracy od dnia wypadku przy pracy, tj. 23 kwietnia 2013 r., do 30 kwietnia 2015 r. W oparciu o powyższe organ rentowy decyzją z dnia 17 listopada 2014 r. przyznał odwołującemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem od 18 października 2014, tj. od zaprzestania pobierania świadczenia rehabilitacyjnego, do 30 kwietnia 2015 r. (wniosek o rentę, k. nienumerowane a.r., tom IV, decyzja z dnia 17 października 2014r., k. nienumerowana a.r., tom IV).

W związku ze zbliżającym się terminem upływu prawa do renty P. M., dnia 21 maja 2015 r., złożył do organu rentowego wniosek o badanie celem ustalenia dalszych uprawnień do renty. Odwołujący został skierowany na badanie do Lekarza Orzecznika ZUS, który po jego przeprowadzeniu wydał (w dniu 20 kwietnia 2015 r.) orzeczenie stwierdzające, że nie jest on niezdolny do pracy. W związku z wniesieniem przez odwołującego sprzeciwu od orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS, sprawa została skierowana do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 11 czerwca 2015 r. stwierdziła, że odwołujący nie jest niezdolny do pracy (orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 20 kwietnia 2015 r., k. nienumerowana a.r., tom IV, orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 20 kwietnia 2015 r., k. nienumerowana a.r., tom IV).

W oparciu o orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS organ rentowy wydał, w dniu 22 czerwca 2015 r., decyzję znak: (...), którą odmówił ubezpieczonemu prawa do świadczenia rentowego. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podniósł między innymi, że P. M. nie spełniła przesłanki wynikającej z ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach

z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych warunkującej prawo do świadczenia, a mianowicie nie jest niezdolny do pracy (decyzja organu rentowego z dnia 22 czerwca 2015 r., k. nienumerowana a.r., tom IV).

Od powyższej decyzji organu rentowego P. M. złożył odwołanie, inicjując tym samym niniejsze postępowanie (odwołanie z dnia 27 lipca 2015 r., k. 2-9 a.s.).

W toku postępowania Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie postanowieniem z dnia 21 sierpnia 2015 r. dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty: ortopedy traumatologa, celem ustalenia, czy odwołujący jest obecnie całkowicie lub częściowo niezdolny do pracy, a jeżeli tak to, czy niezdolność ta powstała w związku z wypadkiem przy pracy, któremu odwołujący uległ w dniu 23 kwietnia 2013 r. oraz czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa to na jaki okres (postanowienie z dnia 21 sierpnia 2015 r., k.13 a.s.).

W opinii z dnia 28 października 2015 r. biegły sądowy ortopeda traumatolog M. G. rozpoznał u odwołującego stan po endoprotezoplastyce totalnej kolana lewego z powodu zwyrodnienia. Biegły po analizie przedstawionej dokumentacji, zebraniu wywiadu oraz przeprowadzeniu badania uznał, że odwołujący nie utracił zdolności do pracy. Biegły zaznaczył, że wprawdzie u odwołującego wykonano zabieg operacyjny, tj. endoprotezoplastykę kolana lewego, jednak konieczność operacji wynikała z wieloletnich zmian zwyrodnieniowych (wypadek samochodowy w latach 90 i uraz lewej kończyny dolnej). Operacja była powikłana zrostami, co wymagało reoperacji, tj. artroskopii w czerwcu 2014 r., natomiast w chwili obecnej uzyskano wystarczająco dobrą sprawność stawu kolanowego lewego, tym bardziej w kontekście wykonywanej wcześniej pracy umysłowej. Zdaniem biegłego zakres ruchu kolana jest wystarczająco dobry, a siła mięśniowa pomimo, że osłabiona to wystarczająco dobra. Biegły uznał, że odwołujący odzyskał zdolność do wykonywania pracy umysłowej. Z tych względów biegły nie stwierdził ani częściowej, ani całkowitej niezdolności do pracy (opinia biegłego ortopedy traumatologa M. G. z dnia 28 października 2015 r., k. 25-27 a.s.).

W piśmie procesowym z dnia 24 listopada 2015 r. odwołujący wniósł zastrzeżenia do opinii biegłego ortopedy traumatologa wskazując, iż nie odnosi się ona do jego szczególnej sytuacji zdrowotno-prawnej, dlatego wniósł o jej uzupełnienie (pismo procesowe z dnia 24 listopada 2015 r., k.33-38 a.s.).

Postanowieniem z dnia 28 grudnia 2015 r. Sąd dopuścił dowód z łącznej opinii biegłych sądowych lekarza specjalisty: ortopedy M. G. i lekarza medycyny pracy celem ustalenia: czy odwołujący jest obecnie całkowicie lub częściowo niezdolny do pracy, a jeżeli tak to czy niezdolność ta powstała w związku z wypadkiem przy pracy, czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa to na jaki okres (postanowienie z dnia 28 grudnia, k.45 a.s.).

W opinii z dnia 16 lutego 2016 r., biegły ortopeda traumatolog M. G. stwierdził, że badany nie utracił zdolności do pracy. Biegły zaznaczył, że zakres ruchu kolana jest wystarczająco dobry, tj. od 0 do 90 stopni. Kolano spełnia swoje funkcje podopórczą, a siła mięśniowa choć osłabiona, jest wystarczająco dobra. U odwołującego nie występują też objawy stanu zapalnego. Wobec tego należy uznać, iż odzyskał on zdolność do wykonywania pracy umysłowej (opinia biegłego ortopedy traumatologa M. G. z 16 lutego 2016 r., k.54-56 a.s.).

Biegła z zakresu medycyny pracy D. M. rozpoznała u odwołującego stan po endoprotezoplastyce totalnej kolana lewego z powodu zwyrodnienia, początkowe zmiany zwyrodnieniowe stawu kolanowego prawego i nadciśnienie tętnicze. W ocenie biegłej schorzenia odwołującego i stopień ich zaawansowania nie powodują niezdolności do pracy zgodnej z poziomem kwalifikacji. Biegła po analizie wywiadu zawodowego z dnia 12 września 2013 r. i z 9 września 2014 r. zaznaczyła, iż praca na stanowisku kierownika działu prawnego wykonywana jest z przewagą wysiłku umysłowego. Jest to praca lekka, siedząca w wymuszonej pozycji ciała. Wobec powyższego biegła podzieliła wnioski z opinii biegłego z dziedziny ortopedii z dnia 28 października 2015 r. i z dnia 16 lutego 2016 r., iż zakres ruchomości kolana lewego jest wystarczająco dobry, tj. 0-90° i że odwołujący odzyskał zdolność do pracy umysłowej. Biegła wskazała, że z uwagi na to, iż ortopeda w dniu 12 lutego 2016 r. rozpoznał chorobę zwyrodnieniową stawu kolanowego lewego - przewlekłe dolegliwości bólowe w stawie po endoprotezoplastyce całkowitej i zalecił dalsze leczenie rehabilitacyjne, ewentualnie zabiegowe, a zgodnie z treścią zaświadczenia o stanie zdrowia planowana jest reoperacja i wymiana rzepki kolana

lewego, ewentualnie wymiana protezy kolana lewego, to po operacji będzie niezbędna ponowna ocena stanu zdrowia przez biegłych.

Biegła uznała, że odwołujący wymaga kontynuacji leczenia w Poradni (...) (opinia biegłego z zakresu medycyny pracy, k.79-83 a.s.).

W piśmie procesowym z dnia 11 sierpnia 2016 r. odwołujący podniósł, iż nie zgadza się z wnioskami zawartymi w opinii biegłej z zakresu medycyny pracy i wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej (pismo procesowe odwołującego z dnia 11 sierpnia 2016r., k.92-102 a.s.).

Postanowieniem z 30 września 2016 r. Sąd dopuścił dowód z łącznej opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów: ortopedy i medycyny pracy (z wyłączeniem dotychczasowo orzekających biegłych) celem ustalenia: czy ubezpieczony jest obecnie całkowicie lub częściowo niezdolny do pracy, a jeżeli tak to czy niezdolność ta powstała w związku z wypadkiem przy pracy, któremu odwołujący uległ w dniu 23 kwietnia 2013 r., czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa to na jaki okres, czy niezdolność istniała w chwili wydania zaskarżonej decyzji (postanowienie z 30 września 2016 r., k.118 a.s.).

Dnia 26 września 2016 r. Lekarz Orzecznik ZUS po przeprowadzeniu bezpośredniego badania i dokonaniu analizy przedstawionej dokumentacji medycznej stwierdził u odwołującego naruszenie funkcji układu ruchu po endoprotezoplastyce kolana lewego w 2013 r. z powodu zmian zwyrodnieniowych po licznych urazach w przeszłości i artroskopii w 2014 r., obecnie z zespołem bólowym i ograniczeniem ruchomości w stawie upośledzającym chodzenie. Uwzględniając: stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, możliwość i celowość przekwalifikowania zawodowego, wiek, poziom wykształcenia, predyspozycje psychofizyczne, uznał odwołującego za częściowo niezdolnego do pracy od 16 lipca 2013 r. do 30 września 2018 r. (orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 26 września 2016 r., k.139-140 a.s.).

W opinii łącznej z dnia 5 listopada 2016 r. biegli z zakresu ortopedii i traumatologii J. W. oraz z zakresu medycyny pracy J. P. (1) w badaniu przedmiotowym stwierdzili znaczne zaniki mięśnia czworogłowego uda lewego (-4,5 cm), osłabienie siły mięśniowej, ograniczenie zgięcia stawu kolanowego do 100 stopni, bolesne objawy przyparcia rzepki, niestabilność stawu przy zgięciu kolana lewego. Biegli rozpoznali u odwołującego stan po endoprotezie całkowitej stawu kolanowego lewego z powodu zaawansowanej gonartozy i zmian po urazie kolana lewego w IV 2013 r., chorobę zwyrodnieniową I/II stopnia stawu kolanowego prawego oraz nadciśnienie tętnicze. Biegli wskazali, że funkcja statyczno-dynamiczna narządu ruchu, pomimo iż zachowany jest funkcjonalny zakres ruchomości stawu kolanowego lewego, nie jest wystarczająco dobra. Odwołujący wymaga intensywnego leczenia usprawniającego. Z tych względów biegli uznali, że odwołujący jest częściowo niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Niezdolność ta ma charakter okresowy, tj. do 30 września 2018 r. (opinia łączna z dnia 5 listopada 2016 r., k.141-144 a.s.).

Organ rentowy w piśmie procesowym z dnia 10 lutego 2017 r. złożył zastrzeżenia do opinii z dnia 5 listopada 2016 r., dołączając do pisma opinię lekarską Zastępcy Przewodniczącego Komisji Lekarskich ZUS lek. med. M. Ł.. W opinii lekarskiej wskazano, że dysfunkcje odwołującego dotyczące układu ruchu, wbrew twierdzeniom biegłych, powodują niewielkie ograniczenia sprawności ruchu, a tym samym nie uzasadniają orzeczenia o niezdolności do pracy (pismo procesowe 10 lutego 2017r. wraz z opinią lekarską, k.154-157 a.s.).

Postanowieniem z dnia 17 lutego 2017 r. Sąd dopuścił dowód z łącznej opinii uzupełniającej biegłych sądowych lekarzy specjalistów z dziedziny medycyny pracy- J. P. (1) i ortopedii- J. W., celem ustalenia, co konkretnie powoduje niezdolność odwołującego do pracy (postanowienie z dnia 17 lutego 2017r., k.165 a.s.).

W opinii uzupełniającej z dnia 30 marca 2017 r. biegli z zakresu ortopedii i traumatologii J. W. oraz z zakresu medycyny pracy J. P. (1) wskazali, że przyczyną niestabilności stawu kolanowego okazał się być zbyt mały element udowy protezy, nie mniej z powodu braku objawów obluzowania elementów protezy obecnie odstąpiono od reoperacji i wymiany elementu udowego. Ponadto biegli zaznaczyli, że znaczne zaniki mięśnia czworogłowego uda lewego wpływają w

znacznym stopniu na dysfunkcje kończyny dolnej lewej. W ocenie biegłych u odwołującego wskazane jest intensywne leczenie usprawniające, które pomoże odbudować masę mięśniową, poprawić zakres ruchu i tym samym przywrócić niezbędną sprawność umożliwiającą podjęcie prac bez ograniczeń w swoim zawodzie. Wobec powyższego uznano, że niezdolność odwołującego ma charakter okresowy, tj. do 30 września 2018 r. (łączna opinia uzupełniająca z dnia 30 marca 2017r., k.202-203 a.s.).

Zastrzeżenia do łącznej opinii uzupełniającej wniósł organ rentowy. Wskazując, iż opinia uzupełniająca nie wnosi nowych danych do sprawy organ rentowy wniósł o powołanie innych biegłych (pismo procesowe z dnia 31 maja 2017r., 220-221a.s.).

Postanowieniem podjętym na rozprawie w dniu 7 czerwca 2017 r., Sąd oddalił wniosek organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii innych biegłych sądowych (protokół z rozprawy z dnia 7 czerwca 2017r., k.223 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie opinii biegłych, dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy i aktach rentowych odwołującego. Zdaniem Sądu powołane wyżej dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Nie były one przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z treści tych dokumentów należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy.

Sąd Okręgowy, jako kluczowy dla rozstrzygnięcia sprawy uznał materiał dowodowy w postaci opinii biegłych sądowych powołanych w sprawie, albowiem opinie te pozwoliły na dokładne ustalenie charakteru i zakresu dysfunkcji jakie występują w organizmie odwołującego.

Zdaniem Sądu opinie biegłych wydane zostały w oparciu o obiektywne wyniki badań odwołującego, a biegli lekarze sporządzający te opinie są specjalistami w swoich dziedzinach, posiadającymi bogatą wiedzę medyczną i wieloletnie doświadczenie zawodowe. W oparciu o opinię wszystkich powołanych biegłych Sąd stwierdził, że naczelną dysfunkcją występującą w stanie zdrowia odwołującego to stan po endoprotezie całkowitej stanu kolanowego lewego z powodu zaawansowanej gonartozy i zmian po urazie kolana lewego w IV 2013 r.

Oceniając wpływ powyższych schorzeń na zdolność do wykonywania pracy Sąd pominął wnioski wynikające z opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii M. G. z dnia 28 października 2015 r. i z dnia 16 lutego 2016 r. Zdaniem Sądu biegły prawidłowo ustalił stan zdrowia odwołującego, jednakże doszedł do błędnych wniosków, iż schorzenia występujące u odwołującego nie powodują jego częściowej niezdolności do pracy. Ponadto mając na uwadze fakt, iż biegła z zakresu medycyny pracy D. M. wnioski swojej opinii oparła w znacznej mierze na powyższych opiniach biegłego M. G., Sąd pominął w tym zakresie opinię biegłej.

W zakresie oceny zdolności do pracy, z uwagi na charakter schorzeń odwołującego, Sąd w znacznej mierze oparł swe rozstrzygnięcie na łącznych opiniach biegłych z dziedziny medycyny pracy- J. P. (1) i ortopedii- J. W.. Sąd jest zdania, że opinia główna i opinia uzupełniająca tych biegłych dokładnie diagnozują stan zdrowia odwołującego, a zastrzeżenia zgłoszone przez organ rentowy nie zasługiwały na uwzględnienie. Zaakcentowania wymaga bowiem, że podstawę zastrzeżeń zgłoszonych przez organ rentowy stanowiły uwagi wyrażone przez Zastępcę Przewodniczącego Komisji Lekarskiej ZUS M. Ł., nieposiadającą specjalności związanej ze schorzeniami odwołującego. Dlatego też zastrzeżenia organu rentowego Sąd ocenił jako subiektywne oraz pozostające bez związku z treścią opinii biegłych ortopedy i specjalisty medycyny pracy. Zdaniem Sądu uwagi ZUS stanowiły jedynie polemikę z wnioskami wynikającymi z opinii biegłego. Z tych względów Sąd oddalił wniosek organu rentowego o powołanie innych biegłych.

W ocenie Sądu zgromadzony materiał dowodowy był wystarczający do wydania orzeczenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie P. M. do decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 22 czerwca 2015 r., znak: (...), jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Sąd zważył, że organ rentowy wydając decyzję odmawiającą ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy oparł się na przepisach ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1242, dalej: ustawa wypadkowa).

Przy tym w sprawie nie było sporne, że ubezpieczony uległ wypadkowi przy pracy w rozumieniu art. 3 powołanej ustawy wypadkowej. Sporne było, czy w związku z wypadkiem jest on nadal niezdolny do pracy zarobkowej, albowiem stosownie do art. 6 ust. 1 pkt. 6 ustawy wypadkowej z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje „renta z tytułu niezdolności do pracy” - dla ubezpieczonego, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej. W myśl art. 17 ust. 1 ustawy przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej, renty rodzinnej i dodatku do renty rodzinnej dla sieroty zupełnej z tytułu ubezpieczenia wypadkowego, do ustalenia wysokości tych świadczeń oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy. Definicję niezdolności zawiera natomiast przepis art.12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity - Dz.U. 2016 poz. 887, dalej: ustawa emerytalna) który stanowi, że niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (art. 12 ust. 2 i 3 ustawy emerytalnej).

Przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania, co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, a także możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 13 ustawy emerytalnej).

Dokonując zaś oceny przewidywanego okresu niezdolności do pracy zarobkowej bierze się pod uwagę przesłanki wynikające z treści § 6 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 14 grudnia 2004 r. w sprawie orzekania o niezdolności do pracy (Dz. U. 2004 Nr 273, poz. 2711), czyli charakter i stopień naruszenia sprawności organizmu oraz rokowania odzyskania zdolności do pracy. Treść powołanych przepisów obliguje do tego, aby niezdolność do pracy rozpatrywać indywidualnie w odniesieniu do konkretnej osoby, przy uwzględnieniu jej stanów chorobowych, wieku, kwalifikacji.

O niezdolności do pracy spowodowanej chorobą zawodową lub chorobą związaną z wypadkiem przy pracy decyduje wpływ skutków tej choroby na zdolność do wykonywania pracy dotychczasowej oraz uzależniona od stanu ogólnego związanego z wiekiem lub brakiem predyspozycji psychofizycznych możliwość wykonywania innej pracy w ramach posiadanych kwalifikacji lub po przekwalifikowaniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 sierpnia 2001 r., sygn. akt II UKN 521/00, OSNP 2003, nr 10, poz. 260).

W rozpatrywanej sprawie P. M. dochodził ponownego ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Przedmiotem oceny Sądu było zatem to, czy ubezpieczony jest osobą niezdolną do pracy w związku z wypadkiem.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych powołując się na orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS oraz Komisji Lekarskiej ZUS stanął na stanowisku, zgodnie z którym stan zdrowia odwołującego nie uzasadnia stwierdzenia, iż pozostaje on niezdolny do pracy. Odwołujący zakwestionowała powyższe stanowisko organu rentowego wskazując, iż jego stan zdrowia od momentu wypadku nie uległ poprawie, nadal odczuwa bóle kolana, które utrudniają chodzenie, czyniąc go niezdolnym do wykonywania pracy. Dokonanie ustaleń w zakresie wskazanej powyżej istotnej okoliczności wymagało zasięgnięcia przez Sąd informacji specjalnych z zakresu medycyny, a mianowicie ortopedii i traumatologii oraz medycyny pracy.

Sąd Okręgowy, dokonując weryfikacji decyzji organu rentowego, oparł się w tej mierze na wiarygodnych opiniach łącznych biegłych sądowych z zakresu powyższych specjalności. Biegli jednoznacznie wskazali na jakie schorzenia cierpi odwołujący i oraz zaakcentowali, że celem przywrócenia niezbędnej sprawności umożliwiającej podjęcie pracy bez ograniczeń w swoim zawodzie, odwołujący powinien przejść intensywne leczenie usprawniające.

W ocenie Sądu Okręgowego należało podzielić wywody i wnioski zawarte w opiniach biegłych. Wnioski biegłych zostały sformułowane po przeprowadzeniu wywiadu, badaniu odwołującego i analizie dokumentacji medycznej zgromadzonej w związku z występującymi u niego schorzeniami. Wnioski wynikające z opinii są jasne, zostały poparte logiczną argumentacją, z której wynika, że wypadek przy pracy spowodował u P. M. częściową niezdolność do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Sąd nadto miał na względzie, iż dnia 26 września 2016 r. Lekarz Orzecznik ZUS stwierdził u odwołującego naruszenie funkcji układu ruchu po endoprotezoplastyce kolana lewego w 2013 r. z powodu zmian zwyrodnieniowych po licznych urazach w przeszłości i artroskopii w 2014 r., obecnie z zespołem bólowym i ograniczeniem ruchomości w stawie upośledzającym chodzenie i uznał odwołującego za częściowo niezdolnego do pracy od 16 lipca 2013 r. do 30 września 2018 r.

Z tych względów Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że odwołujący nadal jest częściowo niezdolny do pracy od dnia 1 maja 2015 r. do 30 września 2018 r.

Odnośnie ustalenia terminu od jakiego Sąd Okręgowy przyznał odwołującemu prawo do renty zastosowanie znajduje w tym zakresie art. 129 pkt. 1. ustawy emerytalnej, w oparciu o który świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Sąd zważył, że ubezpieczony złożył wniosek o prawo do wcześniejszej emerytury w dniu 21 maja 2015 r. Dlatego też, na podstawie powołanego art. 129 ust.1 ustawy emerytalnej, prawo do wcześniejszej emerytury zostało mu przyznane od dnia 1 maja 2015 roku.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał P. M. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od 1 maja 2015 r. do 30 września 2018 r.

Na podstawie art. 85 ust. 1 ustawy z dnia z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn. Dz.U. 2009, Nr 205, poz. 1585) w zw. z art. 118 ust. 1 i 1a ustawy emerytalnej Sąd Okręgowy uznał, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatnich okoliczności niezbędnych do wydania decyzji, albowiem niezbędne okoliczności faktyczne uzasadniające nabycie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy ubezpieczonego zostały ustalone dopiero w postępowaniu przed Sądem, a sama odmowa przyznania świadczenia nie była również wynikiem błędu w wykładni lub zastosowaniu prawa materialnego przez organ rentowy. Opóźnienie w wypłacie świadczenia było następstwem okoliczności, za które organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności. Wskazać bowiem należy, że pomimo podjęcia przez organ rentowy w ramach posiadanych kompetencji i nałożonych obowiązków - wszystkich niezbędnych czynności, organ ten nie dysponował materiałem dowodowym pozwalającym na dokonanie ustaleń faktycznych umożliwiających wydanie decyzji zgodnej z treścią wniosku ubezpieczonego. Organ rentowy wydał zatem zaskarżoną decyzję w oparciu o przeprowadzoną formalną weryfikację dokumentacji ubezpieczeniowej i medycznej odwołującego. Organ rentowy nie miał przy tym możliwości przeprowadzenia pełnego postępowania dowodowego. Było to prawnie możliwe dopiero przed Sądem. Wobec powyższego Sąd Okręgowy w punkcie 2 wyroku ustalił na podstawie wyżej wymienionych przepisów, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

SSO Marcin Graczyk

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)